

Lovforslag bliver vedtaget, idet dets Henvisning til Hjelpekasserne aldeles ikke kan slaa til med Hensyn til Dækningen af de Udgifter, jeg har nævnt, og hvortil der altsaa vil mangle Midler.

Der er endelig en anden Ting, som det forekommer mig, at man ikke har haft Øje for ved Forslagets Udarbejdelse, i alt Fald naar man ser paa de foreslaaede Takster; det er en Ting, som vækker alvorlig Bekymring hos alle Kommunalmedmænd, der har med den Slags Sager at gøre, nemlig Boligspørgsmaalet. Der er jo ingen Tvivl om, at det i den kommende Tid vil blive overordentlig vanskeligt, navnlig for de gamle, at skaffe sig passende Bolig. Vi kan alle være enige om, at i den kommende Tid maa alle de gamle, daarlige Lejligheder, der nu findes i Smøger, i Baggaarde, i Kældere og paa Kviste, og som nu ofte bebos af gamle, forhaabentlig forsvinde, fordi de i mange Tilfælde ikke er egnede til Ophold for Mennesker. Men de gamle bor der, fordi de ikke har Raad til at betale for en bedre Lejlighed. Men Lejligheder af den Art og til den Pris vil forsvinde indenfor en ikke uoverskuelig Fremtid, og der vil maaske ingen Sinde blive bygget nogle tilsvarende, for det vil ikke kunne betale sig. Derfor vil det i den kommende Tid blive meget vanskeligt for gamle at skaffe sig passende Bopæl, og ældre Ægtepar skal sikkert se sig godt for, hvis de skal skaffe sig en Lejlighed blot til 20 Kr. maanedlig Leje. Nu vil jeg blot spørge ærede Medlemmer og specielt Regeringen, om de mener, at Takster af den foreslaaede Størrelse vil være tilstrækkelige til at skaffe de alderdomsunderstøttede, der i en By ved det fyldte 66de Aar kan naa en Aarsindkomst af noget over 1 000 Kr., hvis de skal betale blot 20 Kr. maanedlig i Husleje plus Medicin, plus Plejehjælp i Sygdomstilfælde, plus Beklædning, plus Ildebrændsel og alle de andre Ting, der ikke tages Hensyn til, et blot nogenlunde sorgfrit Udkomme. Endnu langt værre bliver det, naar man kommer til de Takster, som gives paa Landet og i Landkommunerne, navnlig i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Jeg tror, at alle Medlemmer, som har praktisk Berøring med disse Ting — og det har mange af os —, ud fra deres Erfaring vil indrømme, at med de Takster uden nogen anden Ventil end den tarvelige Henvisning til Hjelpekasserne vil Fremtiden tegne sig meget sørgelig for de gamle her i Landet, og det var dog vel ikke Meningen, naar vi skal gaa til Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven. Endnu mere vanskeligt vil det blive med de Takster, der

er foreslaaet for Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar. Jeg begriber ikke, hvad man har tænkt paa med den Takst. Efter den Takst kan et Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar, kun faa 528 Kr. plus et lille Dyrtdstillæg, som forhaabentlig snart forsvinder, og det kan stige til 690 Kr. ved det 68de Aar. Jeg ved ikke, hvad Hensigten er dermed, om man mener, at en Mand over 65 Aar, der meget vel kan være opslidt og i mangfoldige Tilfælde er opslidt, det er der mange Beviser for, bedre er i Stand til at ernære sig selv, fordi han har en Hustru paa 60 Aar, end en Familie, der kommer op i en højere Sats. Det er ganske uforstaaeligt, og det vil medføre, at disse Mennesker vil komme ind i meget sørgelige Tilstande. Jeg vil derfor ret af Hjertet haabe, naar vi kommer til Udvalgsbehandling, at ikke alene Taksterne, men adskillige andre Bestemmelser i Loven vil gennemgaa en gennemgribende Behandling. Som jeg udtalte til at begynde med, har jeg intet imod, at man kommer til faste Takster, men enten maa disse klækkeligt forhøjes, eller der maa gives Kommunalbestyrelserne Ret til i de enkelte Tilfælde at skønne over, om disse Takster er tilstrækkelige. Det er ikke nok at henvise til Hjelpekasserne; hvorfor skal man henvise de gamle til en anden Art af Forsørgelse, der dog alligevel, saa kan man mene om Hjelpekasseforsørgelsen, hvad man vil, ikke kan faa andet end Karakter af Fattighjælp? Maa jeg i Parentes bemærke, at jeg gerne kunde ønske, at man snarlig kom til Ophævelse af Hjelpekasseinstitutionen og fik den paa-gældende Forsørgelse lagt ind under Kommunalbestyrelserne, hvor den rettelig hører hjemme. Hjelpekasserne som særlig Institution har for længst overlevet sig selv.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen sige i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, at det forekommer mig noget vel dristigt, naar det ærede Medlem hævder, at Kommunalbestyrelserne har brugt det frie Skøn, saa der intet er at kritisere. Der findes heldigvis Kommunalbestyrelser, som har benyttet det frie Skøn saaledes, men det er sket derved, at Folk i disse Kommuner har forstaaet at skaffe sig et Flertal i Kommunalbestyrelsen, der har set humant paa Loven og udnyttet det frie Skøn i den rigtige Retning. Men lige saa vist er det, og jeg kunde nævne mangfoldige Tilfælde i min Praksis fra den socialdemokratiske Presse, at man i mangfoldige Kommuner, ikke alene i Landkommuner, har fortolket Loven meget inhumant og har ladet Folk sidde og føre